

Susarak Boğulduğum

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Şubat 2016

Zor olacağını bildiğim bir döngünün mahrem yakasından sesleniyorum sana...

Ümmeti kayıp bir atlasın en yalnız kıyısından hem de: Düş baz bir yalnızlık iken mesken edindiğim, gönül yorgunu bir fitrat ki mecbur kılındığım...

Olmazın oluru bir peyzaj elimdeki ve rakamlarla harfleri öğüttüğüm en bariz boşluk. Öğüten mi öğütülen mi, demeliyim yine de pek önem arz etmiyor, edilgen bir kimlik iken haiz olduğum, etken onca sanrıyı da hesaba kattım mı. Aslında hesap kitap işi değil adına ömür denen ve o aşk ki, kamburu gönlün yoksa uzantısı mı demeliydim? Tutarsız bir sağanak, anlayacağın: Bir oradan bir buradan yağın rahmeti kucaklayıp bir yandan ısrarla içtiğim aşk şurubu.

Katmer katmer açan bir gül ki, solan her yaprağını iz bilmişim.

Yürek sesinin ırgat tesellisi ki, susmayı görev bellemişim.

Susarak boğulduğum, boğuldukça dibi bulduğum yine sabra delalet bir isyanın kısırlımlığında, eninde sonunda şükredeceğim ki her dem en anlamlı rahmet iken yüreğin mesken edindiği...

İsrarcı olmasam da, yürek yanığı bir kelamdan arda kalan elimde tuttuğum ve soğuk bir iklimdense sıcak bir yalnızlığa rast geldiğim. Sakıncalı ne olabilir ki aşkı uzak kılan ya da neyin şeceresidir de bir kalemde yok saydığım? Yok sayıldığım hangi mecra ki yoksun addedilen bir yüreğin isi kadar efkar yüklü...

Arz ettiğim sıfatlarla konuşlanmışım madem, görünen o ki; o kaygan zeminde koşmak pek de akıl karı değil. Diyeceğim o ki... Pervasız bir bulutun isyanı şu üstümü başımı ıslatan ama asla da yok tek bir serzeniş, ne dilimde ne de yürekte. Olan biten ne ise, gölgeli bir gönlün dibinde çöreklenen o tortuyu yok etmekle mükellefim. Şimdi diyeceksin ki... Belki de hiçliğimin varlığı kadar hicap ettiğin bir şey de yoktur benden arda kalan.

Zamansız bir gidişin anlık yüksünlüğünde ve boyutsuz bir ömrün günlük tevekkülü kadar yüreğin gıdası iken şu bağlanmış basiretim, bil ki yoksunluğum aslında varlığımın sunumunda saklı, yine Hakkın bana altın tepsideki sunumu. Oldukça göreceli neyin neyle kıyas edilip de kimin kafasında ne gibi bir tablo ile iştiğal ettiğim yine kendime olan saygım asla sorgulamıyor olan bitenlerin getirdiği bunca sakıncayı. Olup bitenden kastım ise, sadece tevafuk yüklü bir evrenin göreceli ıssızlığına sığınıp yürüdüğüm Hak yolunda yolumun kesiştiği onca zerre. Oysaki zerre addedilen bunca insan, asılsız hikâyelerini yordamakla meşgul anbean bu yüzden inandığım hangi hikâyeye kahramanı sunabilir ki doğrularımı yine

kendi gözünden?

Farkındayım kafa karışıklığımın zaruret yüklü beyanında, görev bildiğim ne ise bir o kadar çoğu tarafından pek de önemsenmediğini. Zaten önemli olduğumu da söylemedim. Demem o ki: Bunca zafiyet yüklü egolardan arda kalan hep yıkım mıdır da, istifiyorum onca maruzatı ve günün bitiminde, bir kalemde donatıyorum içimdeki boşluğu. Boşluğun gönülsüzlüğü kadar efkâr yüklü kelimelerin de olmaz mı bir suçu? Suçlu addedilmek zaten başıma gelen yegâne gerçek ki iflah olmak bilmeyen bir faniden arda kalan sadece ve sadece yitip giden bir ömrün en asılsız sunumu ki; aslı astarı olmayan ne varsa bir bir hüküm giymek, çarptırıldığım en ağır ceza.

Durağan bir rota olsa da ilk günkü maruzatım, anlamsız bir seyrin tekeline uçuşan zerrecikleri toplamakla meşgulüm son zamanlarda: Artık kimden geriye ne kaldıysa. O da yetmedi; benliğimin artçı sarsıntılarında, kaçıştığım izbelerde rast geldiğim gölgeler. Bir gölge olmadığına dair geliştirdiğim o inanç oldukça sarstı beni ki kerelerce inkâr ettim ve bile bile lades dedim.

Zihniyetleri sorgulamayı bırakalı çok oldu yine de zihinsel bir sürecin en bariz kaygısı iken bilfil sorgulanmak her ne kadar paylaşmadığım düşüncelerden sorumlu tutulsam da. Yargılamak ne bana düşer ne de bir başkasına hem mademki en rahat yastık iken insanın vicdanı, kim kime ne tür bir baskı uygulamayı hak görebilir ki?

Soru sormayı bıraktığımdan beri hele ki elimdeki şıklar hiçbir soruyla eşleşmezken anladım ki; üzerimde uygulanan baskı sadece tabi olduğum bir sınav yine hidayet yolunda karşılaşacağım zorluklar iken üstesinden gelmem gereken.

Yol haritam zaten ilk günden beri, ufak tefek sapmaların haricinde pek değişiklik göstermedi her ne kadar bağınaz önyargıları sırtlayıp zamanlamada sorun yaşasam da.

Zorluklardan kastım belki de duyduğum şükrün yeterli olmamasından kaynaklanmakta kısaca insan olmanın bilinci ve sorumluluğu kaygılarımı daha da arttırmakta bu bağlamda yapmam gerekenleri sıraya koyduğumda yeterli olmadığımı vakıf oldum özellikle başıma gelen bunca şeyden sonra.

Kıyıltıları ruhun ki en depreşen ve maruzat addedilen tüm eksiklikler ve yine doya doya insanlığı duyumsadığım duyguların tekeri hele ki kazanım yüklü bir ömür iken kayıpların ardından gözyaşı dökmeyi bıraktığım...

Sonrası yok inan ki hele ki bilinmezliğin tınısı iken üstümdeki rehavet, gönülden dilediğim ne varsa yine hayra delalet ve tek bir kelime zikrediyorum gün bitiminde: Eyvallah, dostum.